

*Milosť vám a pokoj nech sa rozmnoží pravou známosťou Boha a Ježiša, nášho Pána.*

### 2. Petrov 1:2

Keď Pán Ježiš zomrel, učeníci nerozumeli všetkému tomu, čo sa stalo. Báli sa a mali strach o svoj život. Ale prišla k nim správa: „Pán Ježiš vstal z mŕtvych“. Kto im to zvestoval prvý, boli ženy, čo prišli ráno v prvý deň po sobote k jeho hrobu. Ale učeníci ich správe neverili (Marek 16:13). Keď bol večer toho istého dňa, Pán Ježiš prišiel do ich stredu a prvé, čo im povedal, bolo: „Pokoj vám!“ (Lukáš 24:36; Ján 20:19)

To, čo si teraz chceme pripomínať je, že prvé, čo Boh dáva človeku, je pokoj. Je veľa rôznych neistôt, veľa trápenia na tomto svete a všetci to vidíme okolo seba. Keď Pán Ježiš prichádza k vykúpenému Božiemu dieťaťu, prvé, čo mu hovorí, je: „Pokoj ti!“ V niektorých denomináciách majú tieto slová za pozdrav. Keď sa stretnú, podajú si ruky a povedia si: „Pokoj ti!“ Je to biblické, lebo tak aj Pán pozdravil svojich.

Prečo môžeme mať pokoj? Pokoj môžeme mať preto, lebo vieme, že Boh učinil pokoj. Skrze svojho Syna, Pána Ježiša Krista, skrze jeho obeť. Čítame o tom v Liste Efezským: „Ale teraz v Kristu Ježišovi vy, ktorí ste boli kedysi ďalekí, stali ste sa blízkymi v krvi Kristovej. Lebo on je náš pokoj.“

Boh hovorí k svojmu ľudu, a že je to on, ktorý k nemu hovorí, sa pozná podľa toho, že jeho slovo pôsobí pokoj. Čokoľvek nám ktokoľvek bude hovoriť, ako hovorí apoštol Pavol: „nech by to bol hoci aj anjel z neba“, ale ak to neprináša vykúpenému ľudskému srdcu pokoj, potom to nie je Božia reč. Apoštol Peter hovorí, že pokoj a milosť sa nám rozmnožujú pravou známosťou Boha a Ježiša, nášho Pána. Pokoj a milosť sa nám majú rozmnožovať. Je to, ako keď rastlinka rastie a prináša plody. Takisto je to s evanjeliom: prináša ovocie po celom svete. Keď je naše srdce vystavené moci evanjelia, deje sa to, čo je napísané v epištole Pavla Rímskym: „Lebo sa nehanbím za evanjelium Kristovo, lebo je mocou Božou na spasenie každému veriacemu, Židovi predne, i Grékovi“ (1:16).

Nehanbím sa za evanjelium. V prvom rade ide o večné spasenie, čiže záchranu od Božieho spravodlivého rozsudku, že odplatou za hriech je smrť. Ale pod spasením treba rozumieť aj každodennú záchranu: „Lebo spravodlivosť Božia sa v ňom zjavuje z viery vo vieru, ako je napísané: Ale spravodlivý bude žiť z viery“ (verš 17). Pán Boh nám dal pomocníka – Svätého Ducha, aby nás uvádzal do pravej známosti, a aby sa v našom živote množili milosť a pokoj. Vieme, že máme milosť a v nej je pomoc na to, aby nás Pán Boh zachránil, vytrhol z akejkoľvek ťažkosti či problému.

Bol to prorok Habakuk, ktorý ako prvý už dávno oznamoval, že „Spravodlivý bude žiť z viery“. V krátkosti si pripomenieme, že prorok Habakuk prorokoval príchod krutého nepriateľského národa Chaldejcov.

Dialo sa to s Božím dovolením. Keď to prorok vo videní videl, veľmi sa toho desil. Vyčítal Bohu, že sa to má stať. Hospodin mu zjavil, že je to preto, lebo chcel učiniť súd nad hriechom Izraela, ktorý nežil podľa Božieho zákona a chcel ho tak prečistiť. Habakuk oznamuje, že aj napriek tomu, že na národ príde pohroma, že príde vojna, že bude zničená zem, „spravodlivý bude žiť z viery“.

Spravodlivý bude žiť z viery. To je jednoducho vzorec, ktorého, keď sa budeme držať, budeme mať pokoj a milosť od Boha.

Habakuk pochopil, aký je Boží zámer s Izraelom. „Počul som, a zatriaslo sa moje lono, na ten hlas sa chveli moje rty; hniloba vošla do mojich kostí, a triasol som sa na mieste, kde som stál, že sa mám upokojiť na deň súženia, na deň, keď príde hore proti ľudu ten, ktorý ho bude hubiť“ (3:16). A napriek tomu všetkému, že to vedel, čo sa na tento ľud valí a v podstate aj na neho, predniesol dobre známe nádherné verše, ktoré si môžeme prečítať v 3. kapitole (verše 17 až 19): „Keby hneď aj nekvitol fík a nebolo by úrody na viničoch; keby sklamalo dielo olivy a polia by nedorobili potravu; keby drobné stádo bolo odrezané od košiar a nebolo by hoväda v stajniach, ja sa jednako budem veseliť v Hospodinovi, budem plesať v Bohu svojho spasenia. Hospodin, Pán je mojou silou a robí moje nohy ako nohy jeleníc a dáva mi kráčať po mojich výšinách“. Vidíme, čo mu Boh vlastne hovorí? Napriek tomu, že prídu strašné veci na tento národ, ty sa máš upokojiť, lebo ja som s tebou.

My si toto môžeme aplikovať na seba a na dnešnú dobu. Počúvame zlé správy: nebude plyn, pšenica je ťažko dostupná. Ľudia sa naozaj môžu báť, či budú mať čo jesť, či si budú môcť dovoliť kúriť vo svojich obydliach. Dnes je to ako za čias Habakuka. História sa opakuje. V ľuďoch sú obavy a strach. Ale Boh hovorí tým, ktorých si vykúpil svojou krvou: „Ty sa upokoj, dôveruj mi“ (pozri verše 18 a 19). A toto je to krásne, čo nám Boh dáva. Môžeme mať pokoj, radosť v čase nepokoja, v čase neistoty.

Svet brojí sám proti sebe. Je to všetko tak, ako predpovedá Písmo. My sa ale máme upokojiť vo svojom Bohu a čakať na neho – On nám dá radosť. To je úplne niečo iné ako to, čo dáva tento svet. Ľudia v tomto svete hovoria, že dobre už bolo. A my, Božie deti, čo hovoríme? My na to dobré ešte len čakáme. Presný opak. A prečo je to tak? Lebo Hospodin, Pán je našou silou. Toto si ponechajme a podržme a potešujme sa v tom, že keď čokoľvek aj príde na tento svet, Boh chce, aby sme mu dôverovali a žili vierou. Evanjelium naozaj prináša ovocie. V ňom je skrytá radostná zvesť a je skrytý recept na šťastný život. Je v ňom ukrytá sila na odolávanie pokušeniam. To všetko máme v ňom, v Bohu. Radujme sa v Hospodinovi, plesajme v ňom a tak si uvedomme, že Pán Ježiš je a vždy bude našou silou.